

„Vezessen benneteket a Lélek, akkor nem vagytok alávetve a törvénynek.” (Gal 5,18)

Pál apostol levelet írt a galáciai keresztényeknek (ez a terület a mai Törökország középső részén helyezkedik el), ahol ő maga evangelizált, és így különösen a szívén viselte a sorsukat.

Ebben a közösségben néhányan úgy gondolták, hogy a keresztényeknek meg kell tartaniuk a mózesi törvény minden előírását ahhoz, hogy Istennek tetsző módon éljenek és eljussanak az üdvösségre.

Pál azonban leszögezi, hogy többé nem vagyunk „alávetve a törvénynek”, mert Jézus, az Isten fia és az emberiség megváltója saját halálával és föltámadásával mindenki számára úttá lett az Atyához. Ha hiszünk benne, ez megnyitja a szívünket Isten lelkének működésére, aki vezet és elkísér az élet útjain.

Pál szerint tehát nem arról van szó, hogy nem szükséges betartanunk a törvényt. Sőt, azzal éljük meg legmélyebben és legnagyobb odaadással, ha a Lélek vezetésére hagyatkozunk.

Néhány mondattal korábban ugyanis így ír: „az egész törvény ebben a mondatban teljeseedik be: Szeresd felebarátodat, mint saját magadat.” (Gal 5,14)

A keresztény szeretetben, mely Isten és a felebarátok felé irányul, ott van a gyermeki szabadság és felelősségérzet: Jézus példája szerint meg vagyunk hívva, hogy mindenkit szeressünk, elsőként szeressünk, úgy szeressük a másikat, mint önmagunkat, még azokat is, akiket *ellenségnek* érzünk.

„Vezessen benneteket a Lélek, akkor nem vagytok alávetve a törvénynek.”

Az Istenből fakadó szeretet arra ösztönöz, hogy felelősségteljes emberek legyünk a családban, a munkahelyen, és mindenütt, ahol megfordulunk. Arra kaptunk meghívást, hogy kapcsolatainkat a béke, az igazságosság és a törvényesség jegyében építsük.

A szeretet a legbiztosabb alapja közéletiségünknek is, ahogy Marie meséli: „Párizs külvárosában tanítok, egy hátrányos helyzetű városnegyedben, a diákokat tekintve pedig multikulturális népesség körében. Több tantárgyat érintő projekteket indítottam el, hogy közösen dolgozhassunk, a kollégákkal is megélhessük a testvériséget, és ezt a hiteles példát állíthassuk a diákok elé. Már megtanultam, hogy ne várjak azonnali eredményeket, amikor látom, hogy egy tanítványom nem változik. Fontos, hogy továbbra is bízzam benne, mellette álljak, értékeljem és jutalmazzam. Néha úgy érzem, semmi nem változik, máskor azonban kézzel fogható jelét látom, hogy a felépített kapcsolatok gyümölcsöt hoznak, mint például az egyik lány esetében, aki egyáltalán nem viselkedett építően az órákon. Higgadtan és határozottan elmagyaráztam neki, hogy a békesség érdekében mindenkinek meg kell tennie, ami rajta múlik. Ő pedig ezt írta utána: *»Sajnálom, hogy így viselkedtem. Többé nem fog előfordulni. Tudom, hogy a tanárnő konkrét tetteket vár tőlünk, nem ígéreteket, és ilyen értelemben szeretnék lépéseket tenni. Ön olyan ember, aki nekünk, a tanítványainak igazi értékeket mutat, és kedvet ad, hogy meg is akarjuk valósítani ezeket.«*

” [1
1

„Vezessen benneteket a Lélek, akkor nem vagytok alávetve a törvénynek.”

Szeretettel élni nem egyszerűen a saját erőfeszítésünk eredménye, hanem a nekünk ajándékozott Szentlélek műve. Tőle folyamatosan kérhetünk erőt ahhoz, hogy egyre szabadabbak legyünk az önzés rabságától, és szeretetben éljünk.

Chiara Lubich így ír: „A szeretet mozgat bennünket, és sugallja, hogyan válaszoljunk bizonyos helyzetekre, és mit lépünk, amikor döntenünk kell. A szeretet tanít meg különbséget tenni: ez jó, ezt megteszem, ez rossz, ezt nem teszem. A szeretet készítet arra, hogy a másik javát keresve cselekedjünk. Nem kívülről vezetnek bennünket, hanem az az új életelv vezérel, amelyet a Szentlélek ültet el bennünk. Erőnk, szívünk, elménk és minden képességünk működhet a Lélek szerint. A szeretet által egész lényünk teljes mértékben Isten tervének szolgálatába áll, mely így megvalósulhat rólunk és az egész társadalomról is. Szabadon szerethetünk.” [2]

Letizia Magri

[1] „Un’insegnate nei sobborghi di Parigi” – Maria A. (Párizs) tanúságtétele – „*La grande attrattiva del tempo presente*”
, Castel Gandolfo 2018. március 3. (ld. www.focolare.org)

[2] C. Lubich, *Quella voce ‘dentro’*, in „Città Nuova” 50 (2006/10), p. 9.

forrás: focolare.hu